Потъването на кораба „Велики океанъ“

Романъ отъ Капитанъ Мариетъ 19)

Превежда Йос. Сжбевъ

XXXVIII

(Нощна атака. Дивацитѣ промѣнятъ тактиката. Риди раненъ.)

Предположението на Риди се оправда: враговетѣ бѣха решили да направятъ нощна атака. Тѣ нападнаха изведнажъ отъ всички страни, мжчейки да се прехвърлятъ презъ оградата. Настжплението продължи повече отъ часъ. Най-после дивацитѣ разбраха, че нѣма да имъ се удаде да се прехвърлятъ въ крепостьта и затова отново отстжпиха, отнасяйки раненитѣ и убититѣ.

Тримата мжже решиха да пазятъ на часи по редъ, за да могатъ единъ по единъ да поспятъ. Пръвъ легна Вилиамъ, после Риди и последенъ Сигревъ.

На разсъмване когато Сигревъ легна да поспи, Риди и Вилиамъ се заеха да забиватъ гвоздеи въ стъблото на една висока палма, отъ върха на която да наблюдаватъ онова, което ставаше между дивацитѣ.

Цѣлиятъ втори день защитницитѣ наблюдаваха и чакаха ново нападение. Тѣ забелезаха какъ дивацитѣ държаха военен съветъ, а следъ това почнаха да събиратъ палмови клони. Ясно бѣше, че тѣ сж съ намѣрение да натрупатъ тѣзи клони до оградата, за да могатъ по-лесно да я прехвърлятъ, или пъкъ да ги запалятъ.

Жаждата мжчеше ужасно обсаденитѣ и г-жа Сигревъ почти губѣше разсждъкъ. Когато Сигревъ отиде да успокои децата и жена си, Риди повика Вилиамъ и му каза:

— Вили, трѣбва да доставимъ вода. Не мога да понеса мжченията на нещастнитѣ деца и да гледамъ състоянието на твоята майка. Нѣщо повече: безъ вода ние нѣма да издържимъ удушливия димъ, ако дивацитѣ речатъ да запалятъ оградата. Ето защо, азъ решихъ да взема едно отъ буретата и да се опитамъ да донеса вода отъ извора. Това трѣбва да стане сега, когато неприятеля обѣдва.

Риди надѣна облеклото на единъ убитъ наблизо дивакъ, взе копието му, нарами едно буре и замина къмъ извора, като даде нѣкой наставления на Вилиамъ.

Вилиамъ затвори вратата подиръ него и зачака. Мина известно време на силно напражение. Най-после до слухътъ му достигна шумъ отъ стжпки. Да, Риди се връщаше. Вилиамъ протегна ржка, за да отвори вратата, но въ сжщата секунда се чу шумъ отъ борба и нечие тѣло падна. Момчето грабна пушката, отвори вратата и изкочи вънъ. Риди се борѣше съ единъ дивакъ, който го бѣше съборилъ подъ себе си. Вилиамъ насочи пушката и гръмна почти въ упоръ въ дивака, който падна мъртавъ наредъ съ старика.

— По-скоро, взимай водата, — каза Риди съ слабъ гласъ, — азъ ще допълзя.

Сигревъ чу вистрела и изтича навънъ. Той видѣ какъ Вилиамъ подкрепя Риди и му помогна да го внесатъ.

— Раненъ ли си, Риди? — попита Вилиамъ.

— Да, моето момче, . . . и, струва ми се смъртно . . . Дайте ми вода . . . вода . . .

— Ахъ, ако имахме поне глътка! — каза Сигревъ.

— Имаме, — каза Вилиамъ, — но тя ни струва скжпо. Той взе стаканъ, налѣ на Риди и самъ се напи. Следъ това предаде бурето съ водата на баща си, който го занесе при изнемогващитѣ деца. Самъ остана да помогне на стареца, който дишаше тежко и не говорѣше ни дума.

XXXIX

(Ново нападение. Орждейни вистрели. Поява на капитанъ Осборнъ)

Сигревъ и Вилиамъ пренесоха Риди на по-удобно мѣсто, съблѣкоха го и огледаха раната. Копието бѣше промушило бѣлия дробъ. Вилиамъ свали рубашката си, раздра я и превърза раната, за да спре кръвьта.

Въ това време дотича г-жа Сигревъ. Тя се отпусна на колѣне предъ старика, взе го за ржка и се разрида.

— Не плачете за менъ, — каза той едва чуто, — моитѣ дни сж преброени. Мжчно ми е само, че немога повече да ви принеса полза.

Г-жа Сигревъ зарида още по-силно. Тя се наклони, целуна го въ челото, стана и отиде при децата.

Риди помоли сина и бащата да се засматъ за работа и да го оставятъ спокоенъ. Тѣ изпълниха молбата му. Отъ време на време само Вилиамъ го обикаляше и като виждаше че лежи спокойно, незабелезано си отиваше.

На разсъмване момчето се прокраде, за да види дали спи ранения. Последниятъ лежеше съ отворени очи.

— Какъ се чувствашъ? — попита Вили.

— Спокоенъ съмъ. Въ душата ми е ясно, Вили, и азъ не страдамъ много. Помни, ако стане нужда да бѣгате изъ укреплението, — не мислете за мене. Оставете ме. Азъ не мога да излѣза, а да ме мръднете — значи да умра по-скоро.

— По-добре ще умра заедно съ тебе, отколкото да те оставя.

— Не, момчето ми. Ти си длъженъ да спасишъ близкитѣ си. Азъ ти соча твоя дългъ. Зная какво става въ душата ти, но не бива да се подавашъ на чувствата си.

Вилиамъ стисна ржката на старика. Сърдцето му бѣше препълнено съ мжка и той не можеше да продума ни дума.

— Тѣ ще нападнатъ сутринята, — продължи старика, — качи се на палмата и наблюдавай докато се съмне.

Говоренето умори Риди. Гласътъ му едвамъ се чуваше. Той даде знакъ съ ржка на Вилиамъ да отива. Последния се качи на палмата и наблюдава до съмнало.

Дивацитѣ се готвѣха усилено за нападение. Когато съмна, момчето забелеза, че всѣки отъ тѣхъ нарами по една връзка клони и всички потеглиха къмъ укреплението. Вилиамъ се смъкна отъ палмата. Съ баща си тѣ заеха позиция, а задъ тѣхъ застанаха Селина и Юнона, за да могатъ по-бърже да зареждатъ пушкитѣ.

Когато първитѣ диваци наближиха до петдесеть ярда, защитницитѣ гръмнаха. Двама диваци паднаха. Сигревъ и Вили продължаваха да стрелятъ успѣшно. Дивацитѣ, закривайки се задъ връзкитѣ които носѣха, хукнаха къмъ оградата и почнаха да трупатъ до нея клонитѣ. Много отъ тѣхъ паднаха, но връзкитѣ се трупаха вее повече и повече. Очевидно бѣше, че нападателитѣ искаха да натрупатъ клонитѣ, които да имъ послужатъ за стжпала, посрѣдствомъ които да се прехвърлятъ презъ оградата.

Най-после тѣ се оттеглиха.

— Тѣ се отдръпнаха, за да се приготвятъ за атака, каза Сигревъ

— Не говори нищо на мама, — каза Вилиамъ. — Ще се защищаваме до край. Ако ни победятъ — значи така е било угодно на Бога.

— Ето ги, — тичатъ! Да те благослови Богъ, мое момче. Мисля, ще се срешнемъ на небето!

Цѣлото пълчище диваци тичаше сега на плътна маса. Тѣ викаха така, че Селина и Юнона се ужасиха. От укреплението откриха огънь. На вистрелитѣ отговориха гръмки вопли. Тѣ вече стигнаха до оградата. Но извед

(Продължава на 8 стр.)